

Soud: Nejvyšší soud
Datum rozhodnutí: 08/29/2017
Spisová značka: 28 Cdo 2521/2017
ECLI: ECLI:CZ:NS:2017:28.CDO.2521.2017.1
Typ rozhodnutí: USNESENÍ
Heslo: Zmírnění křivd (restituce)
Církev (náboženská společnost)
Dotčené předpisy: § 18 odst. 1 předpisu č. 428/2012Sb.
§ 29 předpisu č. 229/1991Sb.
§ 11 předpisu č. 139/2002Sb.
Kategorie rozhodnutí: E

28 Cdo 2521/2017

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Petra Krause a soudců JUDr. Jana Eliáše, Ph.D., a Mgr. Miloše Póla ve věci žalobkyně: **Římskokatolická farnost Svěraz**, se sídlem v Českém Krumlově, Horní 156, IČO: 65028279, zastoupena JUDr. Miroslavem Houškou, advokátem se sídlem v Praze 1, V Jámě 699/1, proti žalovaným: **1) obec Bohdalovice**, se sídlem Bohdalovice 33, IČO: 00475785, zastoupena JUDr. Pavlem Marťánem, advokátem se sídlem v Českém Krumlově, Latrán 193, a **2) Česká republika – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových**, se sídlem v Praze 2, Rašínovo nábřeží 390/42, IČO: 69797111, **o určení vlastnického práva**, vedené u Okresního soudu v Českém Krumlově pod sp. zn. 5 C 444/2015, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 9. února 2017, č. j. 8 Co 2439/2016-100, takto:

I. Dovolání se odmítá.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů dovolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í (dle § 243f odst. 3 o. s. ř.):

Dovoláním žalobkyně napadla shora označený rozsudek odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně (rozsudek Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 11. října 2016, č. j. 5 C 444/2015-70), jímž byla zamítnuta žaloba o určení (podaná s odkazem na ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů, ve znění nálezu Ústavního soudu č. 177/2013 Sb.), že druhá žalovaná (Česká republika) je vlastníkem ve výroku identifikovaných nemovitostí – lesních pozemků parc. č. 1698 a parc. č. 1712/2 v kat. území S.

Podané dovolání Nejvyšší soud odmítl podle ustanovení § 243c odst. 1 věty první, odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), neboť není přípustné, protože otázku vymezenou dovoláním, na jejímž řešení závisí napadený rozsudek, odvolací soud napadeným rozsudkem vyřešil v souladu s ustálenou rozhodovací praxí odvolacího soudu a Nejvyšší soud neshledal důvody k jinému posouzení této dovolacím soudem již vyřešené právní otázky (k hlediskům přípustnosti dovolání srov. § 237 o. s. ř.).

K relevantní otázce hmotného práva, s jejímž řešením spojuje se rozhodnutí ve věci samé, tedy lze-li žalobou podle § 18 odst. 1 zákona č. 428/2012 Sb. účinně zpochybnit vlastnické právo jiné osoby k pozemkům, které tato osoba nabyla nikoliv převodem (přechodem), jehož platnost bylo by lze poměřovat blokačním ustanovením § 29 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jiném zemědělském majetku, nýbrž *originálně* na základě pravomocného

konstitutivního rozhodnutí pozemkového úřadu vydaného v řízení o pozemkových úpravách (dle zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových fondech, ve znění pozdějších předpisů), sluší se odkázat v první řadě na závěry formulované Nejvyšším soudem v rozsudku ze dne 31. 8. 2016, sp. zn. 28 Cdo 2307/2015, s nimiž je odvolacím soudem přijaté řešení dozajista konformní; ze starší judikatury – obecně k otázce nabývání vlastnického práva k pozemkům na základě rozhodnutí vydaného v rámci tzv. komplexních pozemkových úprav, na jehož základě dochází k výměně nebo přechodu vlastnických práv k pozemkům – pak přiměřeně srovnej např. i právní závěry uvedené již v rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 21. 11. 2007, sp. zn. 30 Cdo 1748/2007; 30 Cdo 4802/2007 (ústavní stížnost proti němu podaná byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2009, sp. zn. II. ÚS 731/2008), nebo v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 1. 2016, sp. zn. 22 Cdo 598/2014 (obě rozhodnutí dostupná též na internetových stránkách Nejvyššího soudu www.nsoud.cz).

Důvod pro změnu či korekci stávající judikatury v otázce povahy a účinků rozhodnutí pozemkového úřadu o pozemkových úpravách vydaného v režimu zákona č. 139/2002 Sb., na vlastnická práva dotčených osob k pozemkům (jež pak následně předurčuje i závěr o nemožnosti takto nabyté vlastnictví zpochybnit žalobou podle § 18 odst. 1 zákona č. 428/2012 Sb.) nelze spatřovat ani v argumentaci dovolatelky, jíž zakládá na námitkách o (tvrzené) nesprávnosti (nezákonnosti) rozhodnutí pozemkového úřadu vydaného v této věci (rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Český Krumlov ze dne 24. 2. 2006, č. j. PU 54758/6), jež je ovšem pravomocným rozhodnutím správního orgánu – správním aktem, jehož správnost není soud oprávněn zkoumat mimo rámec správního soudnictví (srov. např. i rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 1998, sp. zn. 3 Cdon 1091/96, uveřejněné pod č. 11/2000 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek; nebo již shora odkazované usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2009, sp. zn. II. ÚS 731/2008, jímž takový závěr obecných soudů obstál i při přezkumu v rovině ústavněprávní).

Ačkoliv v dovolání uvádí, že je podává proti rozsudku odvolacího soudu „v rozsahu všech jeho výroků“, ve vztahu k rozhodnutí o náhradě nákladů řízení dovolatelka již žádnou argumentaci – natož tu, jež by se vázala k obligatorním náležitostem dovolání podle § 241a odst. 2 o. s. ř. – nevznáší.

Rozhodnutí o náhradě nákladů dovolacího řízení se neodůvodňuje (srov. § 243f odst. 3 věty druhé o. s. ř.).

Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 29. srpna 2017

Mgr. Petr Kraus
předseda senátu